

סימנא מילתא

פורסם ב'פעמי יעקב', גליון מג סלו תש"ס

"חמש מקראות בתורה אין להן הכרע (לדעת היכן הן נוטין – רשות) 'שאת' (בראשית ד-ז), 'משוקדים' (שמות כה-لد), 'מחר' (שמות יז-ט), 'ארור' (בראשית מט-ז), 'וקם' (דברים לא-טז)" (מיירא דאייסי בן יהודה, יומא נב). והנה, בתורה מופיעים חמישת הפסוקים הללו לפי סדר: שאת, ארור, מחר, משוקדים, וקם. וכבר עמדו על-כן התוספות בכמה וכמה מקומות. (ביזמא שם ע"ב ד"ה "שאת", פסחים כא ע"ב ד"ה "ליקחוב", בבבא-מציעא סא ע"א ד"ה "קרי").

ברם, בשלושה מקומות שינו התוספות וסדרו המקראות לא סדר שהן בתורה ולא סדר שהן בגמרה. בחולין (קיד ע"ב ד"ה "או למה לי") סידרו: "שאת, מחר, ארור, משוקדים, וקם". בעבודה-זורה (כ ע"א ד"ה "אחד" ודף לה ע"א ד"ה "מאי") סידרו: "מחר, משוקדים, שאת, ארור, וקם". וכתבו התוספות בעבודה-זורה (שם ושם) "והסימן מהם – מ"מ שא"ו". (נציין שבדף לה אותיות הסימן חוליקות כך: "ממ"ש א"ו", אבל בדפוס וונציה שנת ר"פ הגירה בתוספות היא "ממשה"ו", במליה אחת).

בכוונה תחילת שינו התוספות את סדר המקראות כדי שייצא הסימן זהה "מ"מ שא"ו" שמשמעו בצרפתית "אין לו הכרע"! כך פירש החתם-סופר בחידושיו לחולין (שם ד"ה "תיל מתגנה או מכור") ואלה דבריו שם:

"והנה, תוספות [כאן] סידר הפסוקים שלא סדר שם כתובים בתורה. והרגיש הגאון מה ישעי פיק בಗליון הש"ס. ונראה לי כוונת תוספות לחת בהם סימן שם אמ"ו, דוק ותשכח. ובפרק קמא בעבודה-זורה (כ ע"א) כתבו תוספות סדר אחר, וככתבו תוספות סימנס: מ"מ שא"ו, ואין לו מובן. ובימי חורפי אמרתי שהוא לשון צרפת, על דבר שאין לאדם בו הכרע, והכל שווה עצמו, אומר: טו"ט מעם שווה – הכל שווה לי. (EST LA TOUT MEME CHO[SE]) אמ-כן בפסוקים שאין להם הכרע נתנו סימן מ"מ שא"ו, לנלע"ד. עכ"ל לשון החת"ס.

והשאלות העולות לדעתך, הן:

א. על תוספות בחולין (שם) הגיה הגרי"פ: "צ"ל: שאת, משוקדים, מחר, ארור, וקם". והיינו לא כסדרן בתורה, אלא כסדרן בגמרה (יומא שם; ואכן על דברי הגمرا הקשו התוספות שם: "תימה דלא נקיינהו בסדר שהן כתובים בתורה"). אם-כן דברי החתום-סופר

שהגרי"פ הרגיש בכך שסידור הפסוקים בתוספות הוא לא כסידורים בתורה, צ"ע. הרי גם לפि הגהתו אין זה כסידורים בתורה.

ב. השתה דאמרת סימנא מילתא היא, מה פירוש דברי החת"ס שכונת התוספות בחולין לחתם סימן שם אמרו – מה מובנו של סימן זה?

ואולי הכוונה היא ללשון "יש אם למקרא", אם – ולא אב. וכן, בת קול – ולא בן קול. והטעם: מפני שאין למדין מהם לדברים אחרים, להבדלים מ"בני אב", שהוא עיקר למדוד ממנה. ונקרא "אם" – כי הקרייה לשון נקבה. (חשובת הר"ף סי' א [השוואה: "אבות – מכלל دائיכא חולדות"] ; ברם, בעורך פירוש: "וועיקר הדבר ושורש – הוא פירוש אם, כמו שאמרו זה בניין אב"). או מלשון "אמות הקרייה", אותן א, ה, ו, י (הנקראות אמות כבר בספר יצירה) בעבר כי לא נוכל להוציא תיבת או את מבלתיה אחת מהן [או נקודות במקומות]. כלומר: ה"אם" מאפשרת את הקרייה. (הרוו"ה ב"הנתן המקרא" בסוף).

ויתכן שבמובן זה בא כאן הסימן – "שם אמרו", למילים שאין להן אם ואין להם הכרע בעניין הקרייה לכאן או לכאן. כנלע"ד.

המשך

הוֹסֶפֶה

כיוון שהבאו שהחתם סופר שלט בלשון צרפת, כדי אולי לעיר שלא שלט בהונגרית...

עד הגمرا "חדא מתלה גאייז, חדא מתרתי לא גאייז" (גיטין ג ע"א), כותב החת"ס בחידושיו: "נ"ל היינו טעמא שכותב בדרכי משה ומיתתי בשוו"ע, קפidea לכתהילה לומר 'בפני נכתבי' בלה"ק דוקא, ואם אינו מכיר בלה"ק אומרים לו מלא במלה, משום שבשבاري לשונות הווה 'בפני נכתבי' יותר משתי תיבות כי 'בפנוי' – הנקודה קמןفتح, מורה כאילו נאמר בפני עצמי, וכן של נכתב במקום נעשה מעשה הכתיבה, ובשבاري לשונות ציריך להאריך וחיששן דילמא גייז וכור" עכ"ל.

ואמנם נכון שבלשון אשכנז מלה "בפנוי" מתורגמת בשתי מילים: "בעפאר מיר" (ומילא בפני נכתב הן שלש מילים), וכן בצרפתית MOI BEFORE, ובאנגלית ME, ובעוד שפות, אבל לא בהונגרית, בה "בפני" היא מלא אחת ELOETTEM ו"בפני" נכתב = IRATOTT ELOETTEM רק שתי מילים.

מילתא לסייעתך

תגובה מאת הרה"ג ישראל נאה שליט"א

אנטווורפן

נוזמן בידי "פעמי יעקב" (כסלו תש"ס) ובעמ' קי"ט, בא יידי ר' א"מ גלאנץ שליט"א לפענה צפנות החת"ס, במש"כ (חולין קי"ד): בדברי התוס' (שם) שסידרו "חמש מקראות בתורה שאין להם הכרע" שלא סדר שהן כתובים בתורה, (הינו: שאות, אדור, מהר, משקדים, וקם). והעיר החת"ס דכבר הרגיש בזזה הגרי"פ. ובאייר החת"ס, שככונה תחילת שינו התוס' את סדר המקראות (כך: שאות, מהר אדור, משקדים, וקם) כדי "לחת בתוס סימן שם אמריו, דוק ותשכח". ותמה החת"ס, מדוע נתנו התוס' בע"ז (כ'). סימן אחר: "מ"ם שא"ו" שאין לו מובן. ובאייר שככונתם עפ"י לשון צרפת וכו', עי"ש.

הראמ"ג שליט"א נתן מילחאה לסימן "שם אמריו" שהניח החת"ס, עפ"י הלשון: "יש אם למקרא", אם - ולא אב. וכן, "בת קול" ולא "בן קול". והטעם, מפני שאין למדין מהם לדברים אחרים להבדילם מ"בניין אב" שהוא עיקר ללימודו ממנו וכו' ויתכן שבמובן זה בא כאן הסימן "שם אמריו" למלים שיש להן אם (ואין להן הכרע) בעניין הקרייה לכאן או לכאן. נגב, לרשימת התוס' שצין - עפ"י הגרי"פ - יש להוסיף גם תוס' מנוחות (י"ט. ד"ה במקרא) ושם הסדר: שאות, מהר, משקדים, אדור, וקם. ההינו לא סדר שה"כ בתורה ולא סדר הגמ' (יומא נ"ב): והגרי"פ לא הגיה שם].

אמנם אין לדבריו הכרע, כי הרי לא יתכן שהחת"ס מחדGISא מגלה טفح בכוננת התוס' ומайдךGISא מכסה טפחים על דבריו הוא. נ"ל כי כוונת החת"ס פשוטה בתכלית והיא, התוס' נתנו סימן זה (ללא ציון הר"ת) כדי להקל על הזכרון וכלהלן:

הסימן "שם אמריו" הנה חלק מפסיק השגור בפי כל (הביתוי 'ושם אמר' מופיע 33 פעמים בתנ"ך), ו"סגוליה" היא לזכרון יותר מאשר לו היו נתונים את הסימן "שא"מ אמריו" הינו, סדר שהם כתובים בתורה. בעלי המסורת השתדלו לקבוע סימנים - עפ"י שאין סדר שהם כתובים בתורה - כדי להקל על הזכרון, כמו הסימנים: "זא"ב ישא"ג - זרוק סימן" (מסורה), במדבר כו, כו. ההינו, אלו השבעה באים בטעם זורק: זיכרון א' פרים ביניים - יהודה שמעון אישר גיד. ושם (כב): "יש"ג אוזן". (אלו הששה, באים בטעם תביר בראש הפסוק: יהודה יששכר גיד אישר זיכרון נפתלי). ובמסורת' (תהלים קי"ט) הסימן "פר"ץ ב"ז דמ"ה" (8 פסוקים שהוא"ו נקראת בתיבת "עדותך" בתמוניה אפי). [כע"ז בחוזל,

כמו הסימן: "שעננט'ז ג'ץ (מנחות כ"ט:) אותיות שצורך לתייגן, ועוד. ורש"ג וורה"ג (ארצה"ג שבת ק"ד. התשובה סי' רצ"א, עפ"י רבי הברצלוני) נשאלו: "למה לא שמו רבותינו, סימן שליהם על הסדר *'כמנפ"ץ'* [ואמרו "מנצף צופים אמרו"]. והשיבו: "וקראו אותם חכמים מעורבות שלא כסדר מנצף", להודיעוermen שמן הצופים היו, כלוי' מתקנת צופים וכו'". עי"ש]. משום כך תמה החת"ס איזה סימן לזכרון הוא "מ"מ שא"ו" והשיב, דעתך צ"ל מילתא לסתינה, והטעימנו החת"ס בטעמו. על סגולת הסימנים אמרו רוזל (ערובין נ"ג): "בני יהודה וכו' ומתחמי להו סימנא (=מניחין סימנים) נתקיימה תורתן בידן". ושם (נד): "אין תורה נקנית אלא בסימני וכו'".

יש לציין, כי במנחת שי' (שמות כד, ה) כתוב - עפ"י ספרי המסורה: "חמשה מקראות שאין להם הכרע ואלו הן: שאת, אדור, מחר, משקדים, וקם. וסימנים: מ"מ שו"א". גם בתוס' (ע"ז כ') הגירסה: "מ"מ שו"א", רק הב"ח (שם) הגיה שצ"ל: "מ"מ שא"ו".

עצם הדבר שהוצרכו התוס' לחת סימן - עפ"י המסורה - [דבר שהוא נדר בפירוש התוס' לגם'] משום שהחותס' (בע"ז שם) ¹²³⁴⁵⁶⁷ מכאים בסוף דבריהם מחלוקת בנדון, וזהו: "וביישלמי" (ע"ז ט"ז). "מוסיף [ר' תנומא] פסוק שני שאינו לו הכרע (בראשית לד, ז): 'ובני יעקב באו מן השדה כשמי', או 'כשמי ויתעצבו' וכו'". ולכן הביאו התוס' סימן זה להורות, דאנן לא ס"ל כירושלמי אלא כגמר דין דחמשה מקראות הן ולא יותר. [בדומה לכך כי כמה מן הראשונים (בפירוש ההגדה ועוד) טעם על הסימן שנ茫然 רבי יהודה, דצ"ך וכו'. וזהו הראייה (פסחים סי' תכ"ה): "ורבי יהודה החסיד פירש, רובי יהודה בספריו" (כי תבא פיסקא ש"א) על מביאי ביכורים אמר, דצ"ך עד"ש באח"ב, ואשਮועין שזה הסדר יש לקרות למביאי ביכורים ולא כסדר שכ' בתרילים (עח, מד-נא: קה, כה-לו)". ור' תוש' פר' וארא, מילואים עמ' 120].

לדוחה דמילתא, יצוטט מ"ש במנחת שי' (דברים לא, טז. עה"פ 'הנק שכ' עם אבתיך וקם העם הזה וגנו'): "זוקם - חד מן הפסוקיםدلית להונן הכרע. וביאורם כאן במסורת. והנני מודיע לכל קורא, שבעל המסורה שם במנין זה הפסוק, 'ובני יעקב באו מן השדה כשמי'. ולא טוב עשה, שזהו מה שהוסיף ר' תנומא בירושלמי, מלבד החמשה פסוקים דאמרנן הtmp ומייתי' להו נמי ביום (נ"ב). והכי איתא במדרש חזית (שה"ש פ"א, י"ז) וילקוט (בראשית רמז ל"ז) ומגילתה וילמדנו (פר' בשלה). וראוי לשים במקומו, 'אדור אפס כי עז' (בראשית מט, ז), וכו' ואין לומר דבעל המסורה אזיל בתר גירסת ב"ר (פר' פ'), דלא חשיב איסי בן יהודה אלא ארבע מקראות שאין להם הכרע, ור' תנומא מוסיף חדא ובני יעקב וגנו. דהחתם בב"ר לא חשיב 'מחר' ובבעל המסורת לא חשיב 'אדור'. וניל' דלא ניחא ליה לבעל המסורת למינקט קרא ד'אדור', משום דפשיטה ליה שהוא דבק ל'אפס כי עז' ולא ל'עקרו שור אדור', כיוון שהוא רישיה דקרה וכו', עי"ש.

עפ"י כל האמור טובן תמיית התוס' ביומא (נ"ב), למה לא נקטא הגמ' (שם) כסדר
שהן כתובים בתורה [כירושלמי וכמכילתא הנ"ל], הרי סדר זה (שאמנם נסמך אותו: "ש"ט
מא"ו") אין לו מוכן (בדומה לתמיית החת"ס הנ"ל).

ועל מה שהעיר הראמ"ג בדברי החת"ס שכ': דכבר הרגיש בזה הגאון מ"ה ישעיהו
אוצר החכמה
פיק בגהש"ט". ותמה על החת"ס, הרי גם לפि הגהה הגראי"פ אין זה כסדרן בתורה אלא
סדרן בגמרה? יש לומר בכוונת הגראי"פ, דהוא תמה, דהסדר בתוס' הוא משונה, דAINO
לא סדר שה"כ בתורה [והרי התוס'] בפסחים כ"א: וב"מ ס"א. כתבו כסדרן בתורה]
ואף לא כסדרן בגמרה ביוםא? לכן הוכrho הגראי"פ להגיה שצ"ל סדר הגמ' ביוםא.
אוצר החכמה
אוצר החכמה
[מעתה גם ניחא, מה שלא הגיה הגראי"פ בתוס' ע"ז, משום הסימן שנטנו שם התוס'].